

ρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν Ἐκκλησιαστικούς τε, καὶ Λαϊκούς. Νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθέν, καὶ ἀκριβοδιορθωθέν, εἰς χάριν, καὶ χρῆσιν τῶν αὐτῶν. Ἐνετίησιν, ἀψό. 1770. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

(252) — Ἀποστόλων πράξεις, καὶ ἐπιστολαὶ ἐπ' Ἐκκλησίας καθ' ἑκάστην κηρυττόμεναι· νεωστὶ μετατυπωθεῖσαι, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσαι, μετὰ προσθήκης πολλῶν Ἐπιστολῶν, νέου Πίνακος, καὶ ἄλλων καλλωπισμῶν. ἀψό. Ἐνετίησι 1770. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Αἱ τῶν Ἀποστόλων πράξεις μετετυπώθησαν πρῶτῳ αὐτῷ τυπογράφῳ, καὶ πρῶτῳ Πάνῳ Θεοδοσίῳ. Ἴδε περὶ τῆς Α' ἐκδόσεως τὸν ἀριθ. (48) τοῦ παρόντος καταλόγου.

(253).— Χρηστοθήθεια, περιέχουσα, καὶ διδάσκουσα τοὺς τρόπους, δι' ὧν ἀποκτῶνται τὰ καλὰ καὶ τὰ εὐτακτα ἦθη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, μετὰ προσθήκης λόγων τινῶν, καὶ Ἱστοριῶν, καὶ ὕμνων· μεταφρασθεῖσα καὶ στιχουργηθεῖσα παρὰ Κωνσταντίνου Δαπόντε, τοῦ μετανομασθέντος Καισαρίου· προσφωνηθεῖσα δὲ τῷ ἐξοχωτάτῳ καὶ ἐκλαμπροτάτῳ κυρίῳ Πάνῳ Μαρούτζῳ Μαρκέζῳ, τῷ νῦν Βουλευτῇ τῆς Αὐτοκρατορίσεως πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ἐγκεχειρισμένῳ ὑποθέσεις τῆς αὐτῆς βασιλείσεως παρὰ τὰς αὐθεντίας πάσης Ἰταλίας, καὶ Ἰππεῖ ἐκ τῆς τάξεως τῆς ἁγίας Ἄννης· ἀψό. Ἐνετίησιν. 1770. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο σύγκειται ἐκ 7,692 στίχων ὁμοιοκαταλήκτων, οἵτινες ἀποδεικνύουσι τὴν ποιητικὴν ἀφθονίαν τοῦ συγγραφέως.

(254) — Ἐγκόλπιον λογικόν, τοὔτέστιν ὕμνοι εἰς τὴν Πανύμνηστον Θεοτόκον, καὶ εὐχαὶ διὰ στίχων διαφόρων μετρῶν τε καὶ μελῶν, ποιηθέντες εἰς ὠφέλειαν καὶ χαρὰν τῶν μετ' εὐλαβείας ἀναγινωσκόντων παρὰ τοῦ ταπεινοῦ Κωνσταγγίνου Δαπόντε, τοῦ μετονομασθέντος Καισαρίου,

παρ' αὐτοῦ πανευλαβῶς τε καὶ γονυπετῶς ἀφιερωθέντες τῇ παναχράντῳ καὶ ἀειπαρθένῳ Μητρὶ τοῦ βασιλέως τῶν οὐρανῶν καὶ βασιλίσση τῶν ὅλων, νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντες, δαπάνῃ τοῦ ἐντιμοτάτου Χατζῆ κὺρ Θεοδώρου, υἱοῦ Χατζῆ Κώστα Τουρναβιώτου. Ἐνετίησιν. ἀψό. 1770, παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βέρτολι. εἰς 4ον.

(255) — Ἑρμηνεῖαι εὐσεβεῖς τοῦ ψυχωφελεστάτου, καὶ θαυμαστοῦ βιβλίου ὀνομαζομένου *Περὶ μιμήσεως Χριστοῦ*. Με στόχασαις πνευματικαῖς, καὶ κατάνυξιν εἰς κάθε κεφάλαιον. Νεωστὶ τυπωθεῖσαι, μετ' ἐπιμελείας πλείστης διορθωθεῖσαι καὶ ἐκ τῆς πανουργίας τῶν ἑτεροδόξων διασωθεῖσαι. ἀψό. Ἐνετίησι. 1770. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1780 παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ. Τὸ βιβλίον τοῦτο, συντεθὲν παρὰ τοῦ περιφήμου τῆς Γαλλίας Θεολόγου *Θωμᾶ ἁ Κέμπις* (Thomas a Kempis) μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τῆς Εὐρώπης. Ἕλληνας οὐκ ὀρθόδοξος καὶ θεοσεβὴς τὸ μετέφρασεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τοῦ γένους του, καὶ τὸ ἐτύπωσεν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1746 ἔτος. Μετετυπώθη τὸ 1748 ἔτος ἐπίσης ἐν Βενετίᾳ, τὸ δὲ 1749 μετετυπώθη ἐν Ἄλλῃ τῆς Σαξωνίας κολοβωμένον ἀπὸ τοὺς Λουθηροκαθόλους Θεολόγους. Τούτου ἕνεκα ὁ ὀρθόδοξος Ἕλληνας ἐκρινεν ἀναγκαῖον νὰ τὸ μετατυπώσῃ εἰς Βενετίαν, ὡς λέγει ὁ τυπογράφος ἐκδότης ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς παρούσης ἐκδόσεως.

(256) — Τὸ ψυχωσωτήριον *Ψαλτήριον Δαβὶδ* τοῦ Προφήτου καὶ βασιλέως ἐξηγηθὲν παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Σοφωτάτου Θεοδωρήτου Ἐπισκόπου Κύρου. Καὶ μεταγλωττισθὲν παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ τοῦ Κρητός, ἐκ τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν διάλεκτον. Ἐνθα προστεθείκαμεν καὶ τὰς ἐννέα Ὠδὰς εἰς πεζὴν φράσιν, χάριν τῶν ἀναγινωσκόντων. Νεωστὶ μὲν τυπωθὲν, ἐπιμελῶς δὲ διορθωθὲν παρὰ Σπυρίδωνος Ἱεροδιακόνου τοῦ Παπαδοπούλου. ἀψό. Ἐνετίησιν, 1770. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον. μέγα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ Ψαλτήριον μόνον μετὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀγαπίου ἐτυπώθη κατὰ πρῶτον τὸ αχμδ'. ἴδε τὸν ἀριθ. (121). Ἡ παροῦσα δε ἐκδοσις μετετυπώθη παρὰ Πάνω Θεοδοσίου τῷ 1804 καὶ τὸ 1820 ἔτος, μετ' ἐπιμελείας διορθωθὲν παρὰ Ν. Γ. ἤτοι Νικολάου Γλυκεῖ τοῦ ἐκδότου καὶ τυπογράφου.

(257) — Κατηχητικὸν, τουτέστιν, αἱ Κατηχήσεις τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, μεταγλωττισθεῖσαι μὲν εἰς ἀπλήν φράσιν ὑπὸ ἐναρέτων ἀνδρῶν. Νεωστὶ δὲ εἰς τύπον ἐκδοθεῖσαι καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσαι. Ἐν ᾧ περιέχονται καὶ ἕτεροι Λόγοι ψυχωφελεῖς τε, καὶ κατανοητικοί, ὡς κατὰ πλάτος ἢ ἐπομένη ἐρμηνεῖα δηλοῖ. Ἐνετίησιν, αψό. 1770. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 8ον. μέγα.

(258) — Ὁρθόδοξος ὁμολογία τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τανῦν πάλιν κατὰ μόνον τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἄνευ τινὸς προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως εἰς χρῆσιν τῶν τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας τέκνων τοῦ περικλεοῦς τῶν Ἑλλήνων γένους, τύποις ἐκδοθεῖσα, καὶ μετὰ πάσης ἐπιμελείας διορθωθεῖσα· προτροπῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἐκλαμπροτάτου ἄρχοντος κυρίου Κωνσταντίνου Ἀλεξάνδρου Φιλιππίδου τοῦ Γαίου. Ἐν Βιέννῃ. παρὰ Ἰωσήφ τῷ Κουρτζβέκ· ἐν ἔτει αψόα. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς βίβλου ταύτης τοὺς ἀριθμοὺς (100 καὶ 101) τοῦ παρόντος καταλόγου.

(259) — Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἁγίας Λαύρας, τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σάββα. Νεωστὶ τυπωθὲν, ἐκ πολλῶν μὲν σφαλμάτων ἐκκαθαρθὲν ἐπιμελείᾳ τε καὶ σπουδῇ Σπυρίδωνος Ἱεροδιακόνου τοῦ Παπαδοπούλου. Ἐνετίησιν. αψόα. 1771. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς φύλ.

(260) — Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἑρμογένους τοῦ θαυματουργοῦ. Ψαλλομένη τῇ ε. Ὀκτωβρίου,

Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα σπουδῇ μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ Πανιερωτάτου καὶ λογιωτάτου Μητροπολίτου Κιτταίων Μακαρίου Κυπρίου Ἐπιστάσις δὲ τοῦ λογιωτάτου ἐν Μοναχοῖς Ἀθανασίου Καρύδη Κυπρίου. Ἐνετίησιν, αψοβ'. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 4ον.

(261) — Σειρά ἐνός καὶ πεντήκοντα ὑπομνηματιστῶν εἰς τὴν Οκτάτευχον καὶ τὰ τῶν Βασιλειῶν ἤδη πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα ἀξιῶσαι μὲν τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ γαληνοτάτου ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρίου κυρίου Γρηγορίου Ἀλεξάνδρου Γκίκα, ἐπιμελεία δὲ Νικηφόρου ἱερομονάχου τοῦ Θεοτόκου Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόπφ. ἔτει αψοβ'. Τομ. 2. εἰς φυλ.

(262) — Προσκυνητάριον τῆς βασιλικῆς καὶ σεβασμίας Μονῆς μεγίστης ἁγίας Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ· συντεθέν μὲν παρὰ μακαρίου Κυδωνέως, τοῦ ἐκ χώρας Χανίων, τοῦ Γριγώνη, τοῦ καὶ τῆς αὐτῆς μονῆς Σκευοφύλακος. Τύποις δὲ νῦν πρῶτον ἐκδοθέν, ἐπιμελεία καὶ δαπάνη τοῦ Πανοσιωτάτου κυρίου Σεργίου ἱερομονάχου τοῦ ἐκ ταύτης τῆς ἁγίας Λαύρας. αψοβ'. Ἐνετίησιν. 1772. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

(263) — Διδαχαὶ εἰς τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην Τεσσαρακοστὴν συντεθεῖσαι καὶ ἐκφωνηθεῖσαι ὑπὲρ τοῦ ποσὲ λογιωτάτου ἱεροδιδασκάλου Ἀρχιμανδρίτου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ Ἐξάρχου Πατριαρχικοῦ Σπυρίδωνος Μήλια τοῦ ἐκ Κερκύρας ἀφιερωθεῖσαι δὲ τῷ ἐκλαμπροτάτῳ καὶ εὐγενεῖ ἄρχοντι κυρίῳ κυρίῳ Στεφάνῳ Καραϊωάννη· νῦν πρῶτον τυπωθεῖσαι καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσαι. Ἐνετίησιν· αψογ'. 1773. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ἀντωνίου τοῦ Βόρτολι. εἰς 4ον.

(264) — Περιγραφὴ Ἱερὰ τοῦ ἁγίου καὶ θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ κτλ. τυπωθεῖσα νῦν τρίτον τῇ προτροπῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ Πανοσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις, καὶ εἰς Περ

λοπόντησον πρωτοσυγκέλου Σιναίτου κυρίου Γερασίμου τοῦ ἐκ Φιλιππουπόλεως. αψογ'. Ἐνετίησιν 1773. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Κατέγραψα χωριστὰ τὴν τρίτην ἔκδοσιν ταύτην διότι ἐτυπώθη ἐν αὐτῇ ἀφιερωτικῇ ἐπιστολῇ διὰ στίχων πολιτικῶν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ Κύριλλον ὑπὸ Σταύρου Φροντιστοπούλου ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας. Ἴδε περὶ τῆς Α' καὶ Β' ἐκδόσεως τὸν ἀριθ. (153) τοῦ παρόντος καταλόγου.

(265) — Ἀσφαλῆς Ὁδηγία τῆς κατὰ Χριστὸν ἠθικῆς ζωῆς. Πόνημα τοῦ Ἰωάννου Λιτίνου πρεσβυτέρου, κηδεμόνος καὶ διδασκάλου τῶν ἐν τῷ κλεινῷ Παταύῳ δημοσίων φροντιστηρίων τῶν Ἑλλήνων. Ἐν Παταύῳ αψοδ'. τῆς τοῦ φροντιστηρίου τύποις, ἀδεία τῶν ἀρχόντων. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδου τί λέγει ἐν τῷ προοίμῳ τοῦ βιβλίου τοῦτου ὁ συγγραφεύς. « Τὸ πόνημα εἶναι Χριστιανικὴ Διδασκαλία, » συνθεμένη μὲ ἀπλοῦν ὕφος ὡς ἀρμόζει εἰς τοιοῦτου εἶδους » πονήματα. Τὰ ῥητὰ τῆς παλαιᾶς Γραφῆς εἰσιν ἀκριβῶς μεταρρασμένα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. Ἐνεκα δὲ τούτου τυπῶνται » τὸ βιβλίον εἰς Παταύιον (ἐνθα εἶναι ἡ πρώτη φορά ὅπου τυπῶνεται βιβλος εἰς ἀπλὴν ἡμῶν γλῶσσαν) ἵνα ἐπιστατήσω » τὴν ἀκριβὴν τύπωσιν αὐτοῦ. » Τὴν σήμερον τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι σπάνιον.

(266) — Βιβλίον καλούμενον ἰδέα τοῦ ἀληθοῦς μετανοοῦντος εἰς τὴν ἡμετέραν κοινὴν διάλεκτον τὰ νῦν τυπωθέν. αψοδ'. Ἐνετίησι, 1774. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου. εἰς 8ον.

(267) — Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Δονάτου Ἐπισκόπου Εὐροίας τοῦ θαυματουργοῦ ψαλλομένη τῇ τριακοστῇ τοῦ Ἀπριλίου μηνός. Νῦν τύποις ἐκδοθεῖσα καὶ μετ' ἐπιμελείας ὅτι πλείστης διορθωθείσα. αψοδ'. Ἐνετίησιν, 1774. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου. εἰς 4ον.

(268) — Τοῦ Μακαρίου Θεοδωρίτου ἐπισκόπου Κύρου τὰ σωζόμενα εἰς χρῆσιν τῶν φιλομαθῶν Ἑλλήνων ἑλληγιστὶ μόνον ἐκδοθέντα ὑπὸ Εὐγενίου Διακόνου τοῦ Βούλγαρου.

γάρεως, ὑφ' οὗ καὶ ἡ τοῦ Πατρὸς βιογραφία συγγραφείσα προσετέθη. Ἐν Χάλῃ τῇ Μαγδεβουργικῇ. Ἐν τῷ τυπογραφ. τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἔτει 1768—1775. Τομ. 5. εἰς 4ον.

(269) — Ἱερὸν Ἀπάνθισμα περιέχον τέσταρας καὶ ἑκατὸν ἱστορίας τῆς πάλαιās καὶ νέας Διαθήκης. Μεταφρασθὲν ἐκ τῆς Γερμανικῆς εἰς τὴν κοινωτέραν τῶν νῦν Ἑλλήνων διάλεκτον πρὸς ῥάδιον προεισαγωγὴν τῶν παιδῶν εἰς τὰ θεῖα, ὑπὸ Πολυχρονίου Δημητρίου τοῦ Θρακῆος, τοῦ περὶ τὰ τῆς ἰατρικῆς μαθήματα σπουδάζοντος. ἐκδοθὲν διὰ δαπάνης τοῦ τιμιωτάτου ἐν Πραγματευταῖς κυρίου Ῥίζου Δορμούτη τοῦ ἐκ Τυρνάβου. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Σόμμερ. ἔτει 1775. εἰς 12ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τοῦ βιβλιαρίου τούτου εἶναι ὁ ἐν Χάλῃ Ἀκαδημάρχης καὶ διδάσκαλος τῆς Θεολογίας Ἰωάννης Χνίβερους, ὅστις τὸ ἐξέδωκεν εἰς φῶς Γερμανιστὶ τὸ 1765. ἔτος. Ἐκ τῆς Γερμανικῆς δὲ μετεφράσθη εἰς τὴν Λατινικὴν, Γαλλικὴν, Ἰταλικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ τέως εἰς τὴν τῶν Ῥώσσω καὶ Πολωνῶν διάλεκτον. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν σπουδαιότητα τοῦ βιβλιαρίου τούτου.

(270) — Ἀπόκρισις ὀρθοδόξου τινὸς πρὸς τινὰ ἀδελφὸν ὀρθόδοξον περὶ τῆς τῶν Κατολικῶν δυναστείας, καὶ περὶ τοῦ τινες οἱ Σχίσται καὶ οἱ Σχισματικοὶ καὶ οἱ Ἐσχισμένοι, καὶ περὶ τῆς βαρβαρικῶς λεγομένης Οὐνίας καὶ τῶν Οὐνίτων· καὶ περὶ τοῦ πῶς δεῖ τοὺς ὀρθοδόξους ἀπαντᾶν τοῖς Κατολικοίς. Ἐν Χάλλῃ 1775. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τοῦ θαυμαστῶς ὑπερασπίζοντος τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν βιβλίου τούτου εἶναι ὁ σοφὸς Νικηφόρος Θεοτόκης.

(271) — Ἡ Θεία καὶ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Βαρνάβα καὶ Σωφρονίου τῶν ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ ἱεροῦ Χριστοφόρου, τῶν ἐν Μελαῖ ὄρει ἀσκησάντων· Ψαλλομένη τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός. Καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῶν φθοροποιῶν Ἀκρίδων· συν-

τεθείσα μὲν παρὰ τοῦ σωφροτάτου διδασκάλου κυρίου Νεοφύτου ἱεροδιακόνου Πελοποννησίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον, τύποις δὲ πρῶτον ἐκδοθεῖσα, ἡγεμονεύοντος τοῦ πανοσιωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου πατρὸς ἁγίου Καθηγουμένου τῆς ἐν τῷ Μελαῖ ὄρει κειμένης ἱεράς σεβασμίας βασιλικῆς τε καὶ πατριαρχικῆς μεγίστης Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Παναγίας τοῦ Σουμελαῖ, κυρίου Χριστοφόρου καὶ ἁγίου Ὑκευοφύλακος κυρίου Δαμιανοῦ. Ἐμμελεῖ δὲ καὶ σπουδῇ καὶ συνδρομῇ τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς Παρθενίου ἀρχιμανδρίτου Τραπεζουντίου τοῦ Μεταξοπούλου, παρ' οὗ συντεθεῖσα καὶ ἡ ἐν συνόψει ἱστορία τοῦ Βασιλείου τῆς περιφήμου Τραπεζούντος. Ἐν Λειψία ἐν ἔτει, ἀψοέ. 1775. Ἐν τυπογραφίᾳ Βιλγέλμου Γοττλῶπ Σόμμερ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν, συγκειμένην ἐκ 40. σελ. ἐτυπώθη καὶ ἡ Ἱερά Ἱστορία τῆς Βασιλικῆς καὶ Πατριαρχικῆς σεβασμίας Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελαῖ, συντεθεῖσα παρὰ τοῦ αὐτοῦ Νεοφύτου. Μετὰ τὴν ἱστορίαν δὲ ταύτην ἄρχεται τὸ ἱστορικὸν τῆς πόλεως Τραπεζούντος, καὶ τῶν Βασιλέων αὐτῆς παρὰ Παύλου, μετὰ ταῦτα Παρθενίου τοῦ Μεταξοπούλου. Ἡ Ἀκολουθία αὕτη μετετυπώθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1804. παρὰ Πάνω Θεοδοσίου.

(272) — Διαταγαὶ καὶ συνθήκαι τῆς ἐν Λιβόρνῳ ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων ἀνατολικῶν Γραικῶν, κτισθείσης παρ' αὐτῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀψοέ. Ἐνετίησιν, 1775. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(273) — Ἀκολουθία τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ψαλλομένη κατὰ τὴν 10' Φεβρουαρίου μηνός· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, συνδρομῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἐντιμωτάτου καὶ εὐγενεστάτου κυρίου Λεονάρδου ποτὲ Δημητρίου Καπετανάκη τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθεῖσα· ἀψοέ. Ἐνετίησιν, 1775. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(274) — Ἐπιστολαὶ διὰ στίχων ἀπλῶν κατὰ τῆς ὑπερφανείας καὶ περὶ ματαιότητος κόσμου· συντεθεῖσαι παρὰ Κωνσταντίνου Δαπόντε, τοῦ μετανομασθέντος Καισαρίου· νῦν δὲ τὸ πρῶτον τυπωθεῖσαι μετὰ προσθήκης τοῦ μεταμορφωθέντος βασιλέως, τῶν ὕμνων, τῶν κανόνων, καὶ ἄλλων τινῶν πρὸς δόξαν θεοῦ καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀναγεωσκόπων. Ἐνετίησιν, 1776, παρὰ Ἀντωνίου τῷ Βόρτολι. εἰς 8ον.

(275) — Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἱερομάρτυρος Ἰανουαρίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Ψάλλεται δὲ τῇ κά. τοῦ Ἀπριλίου μηνός ἐν πάσαις ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις καὶ ἐξαιρέτως ἐν τῇ Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, διὰ τὸ εἶναι τὸν ἅγιον Ἰανουάριον προστάτην καὶ φύλακα τῆς πόλεως ταύτης, ὅς ἐκ πολλῶν κινδύνων ἐρρύσατο πολλάκις αὐτήν, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ Βεσβίου ὄρους. Διὸ καὶ προσετέθησαν ἐν τῷ παρόντι βιβλιαρίῳ μετὰ τῆς τοῦ Μηναιίου εὐρισκομένης ἀκολουθίας καὶ τὰ ἐλλείποντα τροπάρια, καὶ δοξαστικά, μετὰ τῶν καθισμάτων καὶ ἄλλων, ἐρανισθέντα καὶ πονηθέντα παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ ὄρους κυρίου Κυρίλλου, εἰς δόξαν μὲν τοῦ ἁγίου, ἀπαρτισμὸν δὲ τῆς ἀκολουθίας, διὰ τὴν δοξολογίαν ποιεῖν προαιρουμένους. εὐλαβείᾳ καὶ ἀγάπῃ τῇ πρὸς τὸν ἅγιον νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθείσης εἰς κοινὴν ὠφέλειαν καὶ ἐπιμελῶς διορθωθείσης. Ἐνετίησιν 1776. αἴψος' παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 4ον.

(276) — Ὁμιλίαι διάφοραι φιλοπονηθεῖσαι οὕτως, ὡς ὀρῶνται ὧδε κείμεναι, σύντομαι αἱ πλείαι, καὶ εὐσύνοπται χάριν τῶν ἀπλουστέρων, παρὰ τοῦ πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ἀνδριανουπόλεως κυρίου Διονυσίου, ἐκφωνηθεῖσαί τε ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ ῥηθείᾳ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ καιροῖς τοῖς προσήκουσι, πρὸς ὠφέλειαν ψυχικὴν τῶν εὐλαβῶν αὐτοῦ ἀκροατῶν· εἰς δύο μέρη διαιρεθεῖσαι νῦν πρῶτον τυπωθεῖ-

σαι, καὶ μεθ' ὅσης ἐπιμελείας διορθωθείσαι παρὰ τοῦ ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος τοῦ Παπαδοπούλου· ἀφοζ'. Ἐνετίησιν 1777· παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4^{ον}.

(277) — Βίβλος ἐνιαύσιος, ἡ κοινῶς καλουμένη Ἑβδομαρία, ἣτις καὶ Πανδέκτη καλεῖται, περιέχουσα πᾶσαν τὴν τοῦ χρόνου ἀκολουθίαν, εἰς δύο μέρη διαιρεθεῖσα. Προσφωνηθεῖσα τῷ Πανιερωτάτῳ καὶ Θεοσεβεστάτῳ Μητροπολίτῃ ἁγίου Κυζίκου κυρίῳ κυρίῳ Γερασίμῳ. Νεωστὶ τυπωθεῖσα, καὶ εἰς πάντα τὰ ἐλλείπη ἐκ τῶν Μηναιῶν, Τριωδίου τε, καὶ Πεντηκοσταρίου, αὐξηθεῖσα, μετὰ τῶν δευσῶν ἐρμηνειῶν τοῦ Ἑτυμικοῦ. Διὰ προτροπῆς καὶ σπουδῆς τοῦ Πανοσιωτάτου Πρωτοσυγγέλου τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἁγίου Σιναίου κυρίου Ματθαίου τοῦ Κρητός· ἀφοζ'. Ἐνετίησιν, 1777· παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4^{ον}.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη, καὶ μεθ' ὅσης πλείστης ἐπιμελείας διορθώθη παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τὸ 1796 ἔτος. Ἴδε περὶ τῆς βίβλου ταύτης τὸν ἀριθ. (242) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(278) — Τέσσαρα Ἀξιώματα τῆς Χριστωνύμου φιλοσοφίας, εὐγαλμένα ἀπὸ ἰσάριθμον μελέτην τῶν Ἀιδίων χρόνων καὶ τῆς Αἰδιότητος, ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν εἰς τὴν κοινήν τῶν Ῥωμαίων γλῶσσαν μεταφρασθέντα παρὰ Γεωργίου Σκούφι Κρητός τοῦ ἐν Κυδωνίαις. Romae, Typis S. Cong. de Prop. Fide M. DCC LXXVII. (1777). εἰς 12^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τοῦ βιβλιαρίου τούτου εἶναι ὁ Ἰησοῦιτης Ἰωάννης Βαπτιστῆς Μάννης, ὡς σημειώνει ὁ μεταφραστὴς Σκούφης εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Ἰταλιστὶ γεγραμμένην, μετὰ τὴν Ἑλλ.

(279) — Βίβλος ἡ καλουμένη Ὁδηγός, τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σιναίτου, καὶ Ἐπισκόπου Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, πρὸς τὰς ἐπανεχθείσας αὐτῷ ἐρωτήσεις παρὰ τινῶν περὶ διαφόρων κεφαλαίων, τὰς λύσεις καὶ ἀποκρίσεις ἐκ τῶν θείων γραφῶν ποιησαμένῳ· γεωτ'.

στὶ τυπωθεῖσα, καὶ μετὰ πάσης ἐπιμελείας διορθωθεῖσαι ἀφιερωθεῖσα δὲ τῷ πανιερωτάτῳ, λογιωτάτῳ τε καὶ θεοσεβεστάτῳ ἀγίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τοῦ ἀγίου καὶ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ καὶ Ῥαῖθου, ὑπερτίμῳ κυρίῳ κυρίῳ Κυρίλλῳ σπουδῇ μὲν καὶ ἐπιστασίᾳ τοῦ Πανοσιωτάτου Πρωτοσυγγέλου τῆς αὐτοῦ Πανιερότητος, κυρίου Ματθαίου τοῦ Κρητῶς, δαπάνῃ δὲ τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Κωνσταντίνου Χρηζάκη τοῦ Κρητῶς. ἀψοζ'. Ἐνετίησιν 1777, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(280) — Ἐγχειρίδιον ἀνωνύμου τινὸς ἀποδεικτικὸν περὶ τοῦ ὅτι χρεωστοῦσιν οἱ χριστιανοὶ συχνότερον νὰ μεταλαμβάνωσιν τὰ θεῖα μυστήρια· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου καὶ φιλοχρίστου κυρίου Δημητρίου προσκυνητοῦ τοῦ ἐκ Δρύστας· ἀψοζ'. Ἐνετίησιν, 1777. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

(281) — Ὁμιλίαι εὐσύνοπται ἠθικαὶ εἰς πάσας τὰς Δεσποτικάς καὶ Θεομητορικάς ἑορτάς τοῦ χρόνου, ναὶ μὴν καὶ τῶν ἐνδόξων ἀγίων, καὶ εἰς τὰς τῆς Τεσσαρακοστῆς καὶ μετὰ τοῦ Πάσχα Κυριακάς. Ἐνετίησιν 1778 Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Συντάκτης τῶν ὁμιλιῶν τούτων εἶναι ὁ Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως Διονύσιος.

(282) — Τράπεζα πνευματικῆ Καισαρίου Δαπόντε· ἦτοι Βίβλος περιέχουσα Ἱστορικοὺς, Ἠθικοὺς, καὶ Ἐγκωμιαστικοὺς λόγους δεκάπέντε, συντεθέντας εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀναγινωσκόντων. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ δαπάνης τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερομονάχοις Μακαρίου Ντουρμούση Ξηροποταμινοῦ τοῦ Κίων. ἀψοή. Ἐνετίησιν 1778. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἡ βίβλος αὕτη μετετυπώθη τὸ 1780. ἔτος· παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.

(283) — Κωνσταντίου Δαπόντε λόγοι πανηγυρικοί,

εις ἀπλοῦς στίχους εἰς ἐγκώμιον διαφόρων ἁγίων, νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντες δαπάνῃ τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος Σπαθάρη κυρίου Ἰακωβάκη Ρίζου, καὶ ἀφιερωθέντες τῷ αὐτῷ Κωνσταντίνῳ Δαπόντε Καμινάρη, τῷ μετανομασθέντι Καισαρίῳ. Ἐνετίησιν 1778. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

(284) — Ἰνῶμαι ἠθικαὶ καὶ πολιτικαί, ἔτι δὲ συμβουλαὶ καὶ προστάγματα θεῖά τε καὶ πνευματικά· αἰνίγματα τὰ τινά, καὶ στίχοι καρκινικοί, καὶ ἕτεροι στίχοι περιέχοντες τὰ κδ'. γράμματα, τὰ Μηνολόγια, ἄλλοι στίχοι εἰς ἀρετὰς καὶ κακίας· Πρὸς τοῖς δὲ ὁ ἔπαινος Ἰωαννίνων· καὶ ἡ τοῦ Πιλάτου καὶ τοῦ Χριστοῦ θεοστυγῆς ἀπόφασις, ἡ ὑπερβολικὴ ψυχρότης γενομένη ἐν τῇ τῶν Ἰωαννίνων λίμνῃ. Συντεθεῖσαι παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικοῖς πατράσι σοφωτάτου κὺρ Παΐσιου τοῦ Μικροῦ, ἐκ τῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ πικλήν Βησσαρίωνος ἱερᾶς Μονῆς πρὸς ὠφέλειαν τῶν μετιόντων ναυνεχῶς. νῦν τὸ πρῶτον τυπωθεῖσαι. Ἐνετίησιν 1778. ἀψοή, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(285) — Ἡ θεία καὶ ἱερὰ ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριφυθοῦντος τοῦ θαυματουργοῦ, πατρὸς καὶ προστάτου Κερκύρας, νεωστὶ μετατυπωθεῖσα μετὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐγκωμίων τῶν φαλλομένων ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις τῆς αὐτοῦ πανηγύρεως· ἐν τῷ τέλει προσετέθη καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ γεγονότος ὑπερφυοῦς θαύματος ἐν Κερκύρᾳ κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ θαυματουργοῦ προστάτου καὶ ἀντιλήπτορος. 1778. Ἐνετίησι ἀψοή. παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ ἐκδοσις αὕτη μετετυπώθη τὸ ἐπόμενον ἔτος 1779 καὶ τὸ 1807 παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. Ἴδε περὶ τῶν προγενεστέρων ἐκδόσεων τοὺς ἀριθμοὺς (106) καὶ (165).

(286) — Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γερασί·

μου τοῦ νέου ἀσκητοῦ, τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνίας, φαλλομένη τῇ κ' τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Συγγραφεῖσα μὲν παρὰ Μητροφάνους ἱερομονάχου τοῦ Ναυπλίου. Νῦν δὲ νεωστὶ ἐτέρου τινός πονήματος εἰς τὰ ἐλλείποντα ἀύξηθεῖσα προστάξει τε καὶ προτροπῇ τοῦ πανοσιωτάτου ἱερομονάχου κυρίου Δανιὴλ τοῦ Βαλσάμου, προστάτου τῆς ἱεράς τοῦ ἁγίου μονῆς, ἐνθα κεῖται τὸ ἱερόν αὐτοῦ λείψανον. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα. Ἦς ἐν τῷ τέλει καὶ ἐκθεσις σύντομος τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. ἀψοή. Ἐνετίησιν, 1778. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς 8ον. μέγα.

(287) — Μαργαρίται τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, ἦτοι λόγοι παραινετικοὶ τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν μεγάλων διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου μεταφρασθέντες εἰς τὸ ἀπλοῦν εἰς ὠφέλειαν κοινὴν παρὰ Κωνσταντίνου Δαπόντε, τοῦ μετονομασθέντος Καισαρίου· παρ' αὐτοῦ δὲ προσφωνηθέντες τῷ πνευματικῷ αὐτοῦ υἱῷ Κωνσταντίνῳ Κλουμήσῃ σπουδῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ κυρίου Θεοδώρου τοῦ Πρασακάκη. ἀψοθ'. Ἐνετίησιν 1779. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1781. παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.

(288) — Λόγοι ψυχωφελεῖς εἰς τὸ σωτήριο Πάθος, καὶ εἰς τὴν ἐνδοξὴν Ἀνάστασιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συντεθέντες παρὰ Ἀθανασίου ἱερομονάχου Βαρούχα τοῦ Κρητός, εἰς ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τῶν πιστῶν, νεωστὶ μετατυπωθέντες καὶ ἐπιμελεῖα πλείστη διορθωθέντες· ἀψοθ'. Ἐνετίησι, 1779. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθησαν τὸ 1819 ἔτος παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.

(289) — Ψαλτήριον τοῦ Προφήτου καὶ βασιλέως Δαβὶδ, ἐν ᾧ προσετέθησαν καὶ ἐν ἐκάστῳ Ψαλμῷ ὑποθέσεις, μετὰ τῶν Καθισμάτων, καὶ Κατανυκτικῶν εὐχῶν. ἀψπ'. Ἐνετίησιν, 1780. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 12ον.

(290) — Ἱαματικὴ Χάρτις, ἥτοι βιβλιαρίδιον περιέχον ΚΔ' οἴκους κατὰ ἀλφάβητον, καὶ μίαν εὐχὴν, ἐκτετηρίως λεγόμενα ἔμπροσθεν τῆς θείας εἰκόνης, τῆς Μεγαλομάρτυρος ἁγίας Βαρβάρας, ἀρίστως συντεθέντα παρὰ τοῦ Ἱερολογιωτάτου, κυρίου Ῥαφαήλ τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ σκῆτῃ Καυσοκαλύβη ἀσκουμένου, τῇ ὑπὸ τὴν μεγίστην καὶ ἁγίαν Λαύραν ἐπιμελεία καὶ διορθώσει προηγουμένου Κυρίλλου Λαυριώτου· ἀψπ'. Ἐνετίησιν, 1780. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 12ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ βιβλιαρίδιον τοῦτο σύγκειται ἐξ εἰκοσι 20 σελίδων μόνον.

(291) — Εἰρμολόγιον σὺν Θεῷ ἁγίῳ, περιέχον τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἀκολουθίαν. Ἐν ᾧ προσετέθησαν αἱ Θ'. ᾠδαί, τὰ κατ' ἤχον Φωταγωγικά, τὰ Ἐξαποστειλάρια τῆς ὅλης ἐβδομάδος, οἱ Αἶνοι μετὰ τῆς Δοξολογίας, οἱ ΚΔ' Οἴκοι εἰς τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν, ὁ τύπος τοῦ τιμίου Σταυροῦ, αἱ Ζ' Οἰκουμενικαὶ ἁγίαι Σύνοδοι, καὶ τὰ Συνοικέσια Ἐπι δὲ τὰ ἑπτὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ ἑπτὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Αἱ τέσσαρες γενικαὶ Ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Καὶ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα ἐν εἴδει δένδρου μετὰ τῆς ἐρμηνείας αὐτῶν. Τὰ πάντα μετ' ἐπιμελείας διορθωθέντα. ἀψπ'. Ἐνετίησιν. 1780. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ περὶ τῆς σημασίας τῶν ἐνωμένων δακτύλων τῆς χειρὸς τοῦ ἱερέως ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν τὸν χριστῶνυμον λαὸν διατριβή, ἥτις ἀναγινώσκεται ἐν σελ. 240, εἶναι τοῦ Νικολάου Ἱερέως τοῦ Μπλαξοῦ, Πρωτοπαπᾶ Ναυπλίου. Τὸ Εἰρμολόγιον ἐτυπώθη κατὰ πρώτην φῶρὰν τὸ 1603 ἔτος ἐν Βενετία κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κάβε. Bibl. Eccles. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν (28)

τοῦ Καταλόγου τούτου. Μετετυπώθη δὲ τὸ 1800 καὶ τὸ 1811 ἔτος παρὰ Πάνω Θεοδοσίου, ὅστις ὠνόμασε τὴν μετατύπωσιν ταύτην *πρώτην ἔκδοσιν*, ἴσως διότι δὲν ἐτύπωσεν ὅλα τὰ ἐμπεριεχόμενα ἐν τῇ παρούσῃ.

(292) — Ταμείον Ὁρθοδοξίας, περιέχον συνοπτικῶς καὶ διαλαμβάνον περὶ Θεοῦ, περὶ Πίστεως, περὶ ἐξηγήσεως καὶ χρήσεως τῶν ἑπτὰ Μυστηρίων, τῶν δέκα ἐντολῶν, καὶ τῶν ἀναγκαιοτέρων τῆς Ἱερᾶς Ἐκκλησίας ἐθίμων, μετὰ τινων σὺν αὐτοῖς χρειωδεστέρων, πρὸς ἀσφαλῆ ὁδηγίαν καὶ εἰδήσιν ἐκάστου φιλοευσεβοῦς ἀναγνώστου. Πονηθὲν μὲν εἰς ἀπλήν φράσιν, καὶ συντεθὲν κατ' ἐρωταπόκρισιν ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου καὶ Ἐλλογιμωτάτου Ἐπισκόπου Καμπανίας κυρίου Θεοφίλου ἐξ Ἰωαννίνων. Νῦν τὸ πρῶτον εἰς τύπον ἐξεδόθη μεθ' ὅσης δ' οἶόν τε ἦν τῆς ἀκριβείας διορθωθὲν. ἀψπ'. Ἐνετίησιν 1780. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ καὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ δαπάνῃ τὸ 1804 ἔτος.

(293) — Βιβλίον καλούμενον *Αὐλὸς Ποιμενικὸς*, περιέχον ψυχωφελεῖς διδαχὰς ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς καὶ δεσποτικαῖς ἑορταῖς μιᾶς ἑπταμηνιαίας σειρᾶς, ἀρχομένας ἀπὸ τῆς πρώτης Κυριακῆς τοῦ Σεπτεμβρίου, ἤτοι ἀπὸ τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, καὶ τελευτώσας μέχρι τῆς νέας Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ κατὰ τὴν ἐν ταῖς Κυριακαῖς διατεταγμένην ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, φιλοπονηθείσας παρὰ Προκοπίου Πελοποννησίου τοῦ Μεγασπηλαιώτου. Νῦν δὲ πρῶτον τυπωθείσας. Ἐν Λειψίᾳ ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόφφ. Ἐτει 1780. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἔγεινε καὶ δευτέρα ἔκδοσις.

(294) — Ἀκολουθία τοῦ Ἀναγνώστου, ἤγουν τὰ Συλλειτουργικά. Νεωστὶ μετατυπωθεῖσα, καὶ ἐπανορθωθεῖσα, μετὰ προσθήκης πολλῶν ἀναγκαίων. Ἐνετίησιν. ἀψπ'. 1780. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.